

Λιτάνευση της Τιμίας Κάρας του Αγίου Σεραφείμ στο Φανάρι

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την τελευταία Κυριακή του Σεπτεμβρίου, η τοπική Εκκλησία τιμά τον άγιο και ένδοξο ιερομάρτυρα Σεραφείμ, αρχιεπίσκοπο Φαναρίου και Νεοχωρίου, στο Φανάρι, τόπο του μαρτυρίου του. Η εορτή αυτή θεσπίστηκε το 1936 από τον μακαριστό Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κυρό Ιεζεκιήλ.

Το απόγευμα του Σαββάτου 27 Σεπτεμβρίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος υποδέχθηκε την τιμία κάρα του Αγίου Σεραφείμ στην κεντρική είσοδο του προαυλίου του Ιερού Ναού Αγίου Σεραφείμ Φαναρίου.

Ακολούθησε λιτανευτική πομπή με τη συμμετοχή πλήθους πιστών, οι οποίοι με κατάνυξη συνόδευσαν την ιερή εικόνα στον Ιερό Ναό.

Στη συνέχεια, τελέσθηκε η ακολουθία του Εσπερινού, χοροστατούντος του

Σεβασμιωτάτου, ο οποίος κήρυξε τον θείο λόγο, μεταφέροντας στους πιστούς τις σκέψεις και τα διδάγματα του Αγίου Σεραφείμ, μέσα από τα οποία αναδεικνύεται η πίστη, η αγάπη και η αναστάσιμη χαρά που ο Χριστός προσφέρει σε κάθε άνθρωπο:

«Όταν ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός έκανε, όπως το καταγράφει ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, έκανε την διδασκαλία περί της Θείας Ευχαριστίας, γιατί, ξέρετε, ενώ οι τρεις Συνοπτικοί Ευαγγελιστές, όπως λέγονται, ο Ματθαίος, ο Μάρκος και ο Λουκάς, αναφέρονται στα γεγονότα του Μυστικού Δείπνου, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης δεν αναφέρεται σε αυτά. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας διασώζει σημεία, προτυπώσεις δηλαδή της Θείας Ευχαριστίας, αλλά έχουμε και την διδασκαλία την οποία ο Κύριος έκανε στους μαθητές Του, όταν τους ομίλησε περί του άρτου, του «εκ του ουρανού καταβάντος».

Ο άρτος, δηλαδή Αυτός που κατέβηκε από τον ουρανό, προσλαμβάνοντας ανθρώπινη φύση, ανεβαίνοντας επάνω στον Σταυρό, διαμελίζοντας το σώμα Του και προσφέροντάς μας το αίμα Του για τη σωτηρία μας. Μετά από αυτή την διδασκαλία περί του άρτου του ζώντος, του «εκ του ουρανού καταβάντος», έχουμε τον ψόγο τον οποίο έκανε στους γραμματείς τους Φαρισαίους σχετικά με το ότι δεν πίστευαν πραγματικά στον Ουράνιο Πατέρα και μετά από αυτήν την διδασκαλία, στην περιοχή της Γενισσαρέτ, τον πλησιάζουν οι αδελφοί του, οι γιοι δηλαδή του Ιωσήφ: ο Ιάκωβος, ο Σιμεών, ο Ιούδας, και Του προτείνουν να ανέβει στα Ιεροσόλυμα, για δύο λόγους: ο ένας εγκρυπτόμενος μέσα στη σκέψη τους και ο δεύτερος για να δικαιολογήσουν αυτή την πρότασή τους. Ήταν η εορτή της Σκηνοπηγίας, τέτοια περίοδος, μεταξύ 15 Σεπτεμβρίου και 15 Οκτωβρίου, ο έβδομος μήνας των Ιουδαίων, και στην εορτή της Σκηνοπηγίας έφτιαχναν σκηνές και δόξαζαν τον Θεό, αναμνησκόμενοι την πορεία τους εις την Αίγυπτο και μετά προς την Πατρώα Γη, στη γη της Επαγγελίας, μένοντας μέσα σε σκηνές κατά τη μετακίνησή τους για 40 ολόκληρα χρόνια.

Και πάντοτε, κάθε χρόνο, οι εορτές των Ιουδαίων ήταν τρεις μεγάλες εορτές: η Ανάμνηση της Εξόδου, το Πάσχα, δηλαδή το πέρασμά τους από την δουλεία στην ελευθερία, η Πεντηκοστή, και η εορτή της Σκηνοπηγίας. Έφτιαχναν λοιπόν σκηνές και θυμούνταν την ταλαιπωρία που πέρασαν οι πρόγονοί τους για να έρθουν στη γη της Επαγγελίας, στη γη Πατρώα.

Οι αδελφοί του του πρότειναν λοιπόν να ανέβει στα Ιεροσόλυμα για να εορτάσει και Εκείνος την εορτή της Σκηνοπηγίας, αλλά με έναν απώτερο σκοπό και έναν πονηρό διαλογισμό, διότι Τον αμφισβητούσαν και Τον ζήλευαν για όλα τα θαυμαστά που έκανε και για τους λόγους που έλεγε. Του λένε ότι οι Ιουδαίοι ζητούσαν να τον συλλάβουν και ότι Εκείνος κρύβεται. Εκείνος τους απαντά, όπως βλέπουμε στο 14ο κεφάλαιο κατά Ιωάννη, ότι δεν ήρθε η κατάλληλη ώρα, είναι ο Υιός που παρακολουθεί τον άνθρωπο.

Εκείνοι ανέβηκαν, αλλά ανέβηκε και Εκείνος, χωρίς να το γνωρίσουν ούτε οι μαθητές Του ούτε τα αδέρφια Του. Και έχουμε την πολύ ωραία διδασκαλία στον ναό του Σολομώντος, περί του «Ύδατος του ζώντος, που χαρίζει αιώνια ζωή», εκεί όπου έκανε τη διδασκαλία περί του Αγίου Πνεύματος και όπου της κοιλίας του ανθρώπου, του πιστού ανθρώπου, ρεύσουνι ύδατα ζώντα.

Βέβαια, ο Χριστός φεύγει κρυφά από τα Ιεροσόλυμα για να μην τον συλλάβουν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, γιατί πλέον είχε αρχίσει να αντιπαρατίθεται ουσιαστικά και δυναμικά. Η αλήθεια είναι ότι, μέσα σε όλη την πορεία Του, την τριετή ιεραποστολική δράση Του, ο Κύριος, αλλά και κατ' ιδίαν, δεν ταπείνωσε κανέναν, δεν αδίκησε κανέναν άνθρωπο, δεν είχε μέσα Του κανέναν λογισμό κακίας ή αντιπαράθεσης με τους ανθρώπους. Και αν αυτό το έκανε, το έκανε για έναν και

μοναδικό λόγο. Διότι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι επικαλούνταν συνεχώς τον Θεό των Πατέρων τους, του Μωυσή και των άλλων προφητών και Πατριαρχών, που ουσιαστικά όμως δεν πίστευαν σε Αυτόν τον ζώντα και αληθινό Θεό, τον Θεό των Πατέρων. Γι' αυτό και πέρα από την παρουσία του Θεού στη ζωή του Ισραηλιτικού γένους, ο Κύριος παρέμενε σταθερός και δυνατός.

Αν θυμηθούμε τον προφήτη Μωυσή στο βιβλίο της Εξόδου, στο 3ο κεφάλαιο, στο 14ο στίχο, όπου έχουμε τη Θεία Ονοματοδοσία, στο όρος Σινά, ο Θεός παρουσιάζεται και λέει στον Μωυσή: «Εγώ ειμί ο ων». Αυτός που υπάρχει πάντοτε. Έτσι, οι άνθρωποι αυτοί έμειναν μόνο στις τυπικές διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου και δεν προχωρούσαν εις το βάθος της Αποκαλύψεως του Ουράνιου Πατρός, αυτού του προσώπου της Αγίας Τριάδος που ως σαρκωθείς Λόγος ήρθε στον κόσμο για να τον φανερώσει ή μάλλον για να τον ξαναφανερώσει. Να ξαναμιλήσει περί αυτού. Να τον αποκαλύψει στους ανθρώπους. Και γι' αυτό αυτοί αντιπαρατίθοντο μετά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και όλες οι κατηγορίες που του έκαναν και οι αδελφοί Του και οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι, όλα αυτά, ξεδιαλύθηκαν και φανερώθηκαν μετά από την ένδοξη Ανάστασή Του. Τότε κατελήφθη το κράτος του θανάτου, αλλά και έπαψε να υπάρχει οποιαδήποτε αμφισβήτηση και αμφιβολία περί του θεανδρικού προσώπου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, την ανέβασε στον Σταυρό, την ξέπλυνε με το Τίμιο Αίμα Του και την ξαναπροσέφερε στον Ουράνιο Πατέρα καθαρή, αμόλυντη, αγιασμένη και χαριτωμένη.

Όμως, για να φτάσουμε σε αυτό το γεγονός, πέρασε από πολλές διαδοχικές καταστάσεις, όπου σε κάθε περίπτωση και σε κάθε κατάσταση στη σχέση που δημιουργούσε με τους ανθρώπους ο Ιησούς Χριστός έδινε τη δική Του μαρτυρία,

ενώ εκείνοι Τον εξύβριζαν και Τον αμφισβητούσαν και απιστούσαν εις το θεανδρικό Του πρόσωπο. Και το βλέπουμε πολλές φορές, αν διαβάσουμε τα βιβλία των Ευαγγελιστών και της Καινής Διαθήκης. Οι αδελφοί Του Τον υποδεικνύουν να ανέβει στα Ιεροσόλυμα ουσιαστικά για να Τον συλλάβουν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Γι' αυτό και εκείνος τους λέει ότι δεν ήρθε ώρα. Άλλοι, που τους δίδαξε και τους ήλεγξε αλλά με αγάπη, όχι με ψόγο απέναντί τους, άλλοι Τον έλεγαν υποτιμητικά «υιό της Μαρίας» και άλλοι Τον αποκαλούσαν νόθο.

Υπάρχουν πολύ ωραίες ερμηνείες του Αγίου Χρυσοστόμου, του Ευθυμίου του Ζιγαβηνού και του Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, που έχουν σπουδαία διδασκαλία και ερμηνεία των Ευαγγελιστών και των συγκεκριμένων στιγμών της σχέσης που προσπαθούσε να οικοδομήσει ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός με τους ανθρώπους και αυτοί δεν μπορούσαν να αντέξουν. Μάλιστα, σε ένα πολύ ωραίο βιβλίο του «Πάθος και Έργο», ο τότε Μητροπολίτης Βρεσθένης Δημήτριος και πρώην Αρχιεπίσκοπος Αμερικής, γράφει ότι «η δημιουργικότητα και η παρουσία του Χριστού ανάμεσα στους ανθρώπους δεν μπορούσε να γίνει ανεκτή». Δεν τον άντεχαν οι άνθρωποι. Όχι γιατί ανέτρεπε την τότε καθεστική τάξη, αλλά κυρίως γιατί τους κτυπούσε σε αυτό το πραγματικό σημείο, στην έλλειψη πίστης στον Ουράνιο Πατέρα. Ότι δεν πίστευαν σε Αυτόν τον οποίον προσπαθούσαν να κατηγορήσουν τον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό, ότι δεν ακολουθούσε τον Μωσαϊκό Νόμο, ότι κατέλυε το Σάββατο την διδασκαλία περί Σαββάτου, όπως την είχε αποκαλύψει ο Θεός εις τον Μωυσή. Αυτοί έμεναν στις τυπικές διατάξεις και αυτό τους έψεγε, ότι δεν πίστευαν στον ουράνιο Πατέρα, τους ικανοποιούσαν τα μικρά, της καθημερινότητας, λέγοντας «έκανα ετούτο, έκανα εκείνο», χωρίς να αντιλαμβάνονται το βάθος της παρουσίας του Θεού, που είναι η πίστη στο πρόσωπό του Θεού και η αγάπη που πρέπει να έχει ο άνθρωπος μέσα στην καρδιά του για τον Πλάστη και Δημιουργό της Τριαδικής Θεότητας.

Γι' αυτό και όταν θεράπευε ημέρα Σαββάτο, τον κατηγορούσαν ότι παραβίαζε το Σάββατο και τον εγκαλούσαν, ρωτώντας «Πες μας, ποιος σου έδωσε αυτή τη δύναμη;». Μια αντιπαλότητα που δημιουργούσαν συνεχώς οι άνθρωποι έναντι των

ευεργεσιών του Θεού. Ο Χριστός, όμως, τους αποκάλυπτε τον Ουράνιο Πατέρα με αγάπη και χωρίς ταπείνωση.

Όταν θεράπευσε τον δαιμονισμένο, ή τον τυφλό, ή τον παραλυτικό στη Συναγωγή της Καπερναούμ, τους έλεγε τι πρέπει να κάνουν μέσα στην κοινωνία, αν πρέπει να αγαθοποιήσουν ή να κακοποιήσουν. Τους ενοχλούσε, που θεράπευε την ημέρα του Σαββάτου, όπως στην περίπτωση του παραλυτικού που τον έστειλε σπίτι του, ή του τυφλού ή του ανθρώπου με παραμορφωμένη χείρα.

Γι' αυτό και δεν τον άντεχαν, γι' αυτό και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να Τον θανατώσουν. Υπάρχουν πολλά περιστατικά που καταγράφουν οι ιεροί Ευαγγελιστές γύρω από το έργο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, την θεϊκή και ευεργετική παρουσία Του ανάμεσα στους ανθρώπους, και το γεγονός ότι αμφισβητούσαν την παρουσία Του, επικαλούμενοι τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, που είχαν προαναγγείλει τη σάρκωση του Μεσσία και μάλιστα, υπήρχαν συγκεκριμένες προφητείες για τη γέννηση, τον τόπο και το έργο Του. Ανέφερε ότι θα δίνει φως στους τυφλούς, θα θεραπεύει τους ασθενείς και θα ανασταίνει ανθρώπους. Και όταν Τον έβλεπαν ανάμεσά τους, Τον αμφισβητούσαν. Η αμφισβήτησης δηλαδή του Θεού, από τότε μέχρι σήμερα.

Και ο Άγιος Ένδοξος Ιερομάρτης Σεραφείμ, ο δούλος του Ιησού Χριστού ο οποίος πράγματι όπως ο Κύριός μας ο ίδιος είπε, «οὔτε ἐστὶν δοῦλος μίζων τοῦ Κυρίου αὐτοῦ ἢ ἡμεῖς δῖωξαν καὶ ἡμᾶς διώξωσι», ακολούθησε αυτόν τον δρόμο και αυτήν την πορεία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Εξαιτίας της πίστεως και της αγάπης του στον Ιησού Χριστό, υπερασπιζόταν τα πλάσματα του Θεού σε δυσχερείς καιρούς, τον συνέλαβαν, τον κακοποίησαν, γιατί ομιλούσε περί Χριστού, περί ελευθερίας και της δυνατότητας των ανθρώπων να

ζουν τον Θεό ελεύθερα. Υπέστη όλες τις ταλαιπωρίες, γιατί ήταν γνήσιος δούλος Ιησού Χριστού, ακολουθώντας τον Χριστό στη ζωή του, γεννόμενος τύπος Ιησού Χριστού για όλους εμάς.

Και αυτό είναι πολύ σημαντικό, που πρέπει να έχουμε στην καρδιά μας και εμείς οι κληρικοί και οι βαπτισμένοι χριστιανοί. Πρέπει να γινόμαστε τύποι Ιησού Χριστού, να ομολογούμε τον Χριστό με τη ζωή, τα έργα, τη σκέψη και τη διάθεσή μας. Και αυτή η ομολογία μας να είναι όπως ακριβώς του Ιησού Χριστού, όπως περιέγραψα κατά την ένσαρκη παρουσία Του ανάμεσά μας, για όλα όσα μας χάρισε και που ολοκληρώθηκαν με τον σταυρικό Του θάνατο και κυρίως την ένδοξη Ανάσταση.

Γι' αυτό και ο Άγιος Σεραφείμ, έρχεται κι αυτός να μας ομιλήσει περί της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού, στην μνήμη Του, την Κυριακή των Μυροφόρων, στην πόλη της Καρδίτσας, κάθε τελευταία Κυριακή του Σεπτεμβρίου, εδώ σε αυτόν τον ευλογημένο και αγιασμένο τόπο, τον τόπο του μαρτυρίου Του από το αγιασμένο αίμα Του και την ομολογία Του, αλλά και στην Ιερά Μονή του, όπου κάθεται εκεί φρουρός ακίνητος. Πρέσβης για όλους εμάς, για να μπορούμε να βεβαιώνουμε μέσα μας την Ανάσταση του Χριστού.

Αυτό ο Άγιος Σεραφείμ έρχεται να μας επιβεβαιώσει ότι ο Ιησούς Χριστός Ανέστη, και ο γνήσιος δούλος Του, ο Άγιος Σεραφείμ, είναι κι αυτός αναστημένος στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού και προγεύεται αυτή την κατάσταση, όπως κι εμείς ευελπιστούμε, ώστε εν τη εσχάτη ημέρα να γευθούμε τον Αναστημένο Χριστό και πρόσωπο προς πρόσωπο να Τον έχουμε παρόντα στη ζωή μας.

Εύχομαι αυτό να το επιτύχουμε, αδελφοί μου, δια πρεσβειών του Αγίου Ενδόξου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ».

